A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2014. április 3.*

„Fellebbezés — Állami támogatás — Korlátlan hallgatólagos kezességvállalás formájában a La Poste javára, az utóbbi közintézmény jogállása alapján nyújtott támogatás — A kezességvállalás fennállása — Állami források jelenléte — Előny — Bizonyítási teher és a bizonyítás szintje”

A C-559/12. P. sz. ügyben,

a **Francia Köztársaság** (képviselik: G. de Bergues, D. Colas, J. Gstalter és J. Bousin, meghatalmazotti minőségben)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2012. december 3-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: B. Stromsky és D. Grespan, meghatalmazotti minőségben),

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Tizzano (előadó) tanácselnök, A. Borg Barthet, E. Levits, M. Berger és S. Rodin bírák,

főtanácsnok: N. Jääskinen,

hivatalvezető: V. Tourrès tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2013. szeptember 11-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2013. november 21-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

1 Fellebbezésével a Francia Köztársaság az Európai Unió Törvényszéke T-154/10. sz., Franciaország kontra Bizottság ügyben 2012. szeptember 20-án hozott ítéletének (a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel az elutasította a Franciaország által a La Poste számára nyújtott C 56/07. (korábbi E 15/05.) számú állami támogatásról szóló, 2010. január 26-i 2010/605/EU bizottsági határozat (HL L 274., 1. o., a továbbiakban: vitatott határozat) ellen benyújtott keresetét.

A jogvita előzményei

Az általános összefüggések

2 A postai és távközlési közszolgáltatás megszervezéséről szóló, 1990. július 2-i 90–568. sz. francia törvény (JORF 1990. július 8., 8069. o.) értelmében a korábbi postai és távközlési főigazgatóság helyébe – amely addig a postáért és távközlésért felelős minisztériumnak volt alárendelve – átalakulás folytán 1991. január 1-jétől két önálló közintézmény, tudniillik a France Télécom és a La Poste lépett. E törvény kifejezetten feljogosította a La Poste-ot, hogy közszolgáltatási feladatainak ellátása mellett bizonyos, a versenynek kitett tevékenységeket is gyakoroljon.

3 A postai és távközlési főigazgatóság által 1990. december 31. előtt kibocsátott kötvényekre és takaréklevelekre vonatkozó állami kezességvállalásról szóló 1990. december 31-i rendelet (JORF 1991. január 18., 917. o.) 1. cikke szerint „[a]z állam feltétlen kezességet vállal a postai és távközlési igazgatóság által a postai és távközlési ágazat saját költségvetése beruházási kiadásainak finanszírozása érdekében, a postai és távközlési szolgáltatásokról szóló […] törvénykönyv L. 127. cikke alapján 1990. december 31. előtt kibocsátott és az […] 1990. július 2-i törvény 22. cikke alapján a La Poste-ra átruházott kötvények és takaréklevelek kamataira, értékcsökkenéseire, prémiumaira, jutalékaira, díjaira és járulékaira”.

4 Ráadásul a Cour de cassation (Semmítőszék) polgári ügyekben eljáró második tanácsa 2001. január 18-i ítéletével elismerte azt az elvet, amely szerint a La Poste ipari és kereskedelmi jellegű közintézményként (a továbbiakban: IKKI) kezelendő.

5 A francia közigazgatási jogban az IKKI-k az államtól elkülönült jogi személyiséggel és pénzügyi önállósággal, valamint olyan különleges származékos hatáskörökkel rendelkező, közjog szerinti jogi személyek, amelyek általában magukban foglalják egy vagy több közszolgáltatási feladat ellátását.

6 Az IKKI-k jogállása bizonyos számú joghatással jár, különösen azzal, hogy velük szemben nem alkalmazhatóak az általános szabályok szerinti fizetésképtelenségi és csődeljárások, valamint hogy velük szemben a közigazgatási területen kirótt kényszerítő bírságokról és a közjog szerinti jogi személyekre vonatkozó ítéletek végrehajtásáról szóló, 1980. július 16-i 80–539. sz. törvényt (JORF, 1980. július 17., 1799. o.) kell alkalmazni.

A közigazgatási eljárás és a vitatott határozat

7 A Európai Bizottság 2005. december 21-i határozatával jóváhagyta a La Poste banki és pénzügyi tevékenységeinek a La Poste leányvállalatára, a La Banque Postale-ra történő átruházását. E határozatban a Bizottság hangsúlyozta, hogy a La Poste javára nyújtott korlátlan állami kezességvállalás kérdése külön eljárás tárgyát fogja képezni.

8 A Bizottság 2006. február 21-én, az [EK 88. cikk] alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.) 17. cikke alapján tájékoztatta a francia hatóságokat a La Poste jogállásából fakadó és az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében állami támogatásnak minősülő korlátlan állami kezességvállalás fennállására vonatkozó előzetes következtetéseiről.

9 Mivel a Bizottság úgy ítélte meg, hogy ez az állítólagos kezességvállalás 1958. január 1-je, az EK-Szerződés Franciaországban történő hatálybalépésének időpontja előtt is fennállt, a létező támogatásokra vonatkozó eljárási szabályokat alkalmazta, és a 659/1999 rendelet 18. cikkével összhangban felhívta a Francia Köztársaságot arra, hogy legkésőbb 2008. december 31-ig szüntesse meg a La Poste javára fennálló kezességvállalást.

10 Miután megvizsgálta azokat a pontosításokat, amelyeket a francia hatóságok az 1981. május 12 i 81–501. sz. rendelet módosítására irányuló, a 80-539. sz. törvény (JORF, 1981. május 14., 1406. o.) végrehajtására elfogadott tervezet tárgyában a rendelkezésére bocsátottak, a Bizottság tájékoztatta a francia hatóságokat azon határozatáról, hogy megindítja a hivatalos vizsgálati eljárást. A Bizottság e határozatnak az *Európai Unió Hivatalos Lapja* 2008. június 3-i számában (HL C 135., 7. o.) történő közzétételével felhívta az érdekelt feleket, hogy tegyék meg a vitatott intézkedéssel kapcsolatos észrevételeiket.

11 A Bizottság kérésére a francia hatóságok a 2009. július 31-én továbbított feljegyzésben arról tájékoztatták a Bizottságot, hogy a 2009. július 29-én a Conseil des ministres (miniszterek tanácsa) elfogadott egy törvénytervezetet, amely a La Poste-nak a fizetésképtelenségi és csődeljárások általános szabályai hatálya alá tartozó részvénytársasággá történő átalakításának dátumát 2010. január 1-jében állapította meg. E tervezet alapján elfogadták a La Poste állami vállalkozásról és a postai tevékenységekről szóló, 2010. február 9-i 2010–123. sz. törvényt (JORF 2010. február 10., 2321. o.), amely az ezt követő március 1-jén lépett hatályba.

12 2010. február 27-én a Bizottság közölte a francia hatóságokkal a vitatott határozatot.

13 Először is, miután felidézte többek között a vitatott intézkedés tartalmát (e határozat (18)–(37) preambulumbekezdése), a Bizottság megállapította a francia állam által a La Poste javára a közintézmény jogállásához szervesen kapcsolódó bizonyos sajátosságok miatt nyújtott korlátlan kezességvállalás fennállását (az említett határozat (116)–(255) preambulumbekezdése).

14 E tekintetben a Bizottság először is kiemelte, hogy a La Poste nem tartozott a nehéz helyzetben lévő vállalkozások elleni fizetésképtelenségi és csődeljárások általános szabályainak hatálya alá (a vitatott határozat (116)–(147) preambulumbekezdése).

15 Ezt követően a Bizottság megállapította, hogy a La Poste hitelezőjét biztosítják követelésének visszafizetéséről abban az esetben, ha ezen intézmény pénzügyi nehézségekkel küzdene, és nem tudná megfizetni a tartozásait (az említett határozat (148)–(229) preambulumbekezdése).

16 Végül a Bizottság úgy találta, hogy még ha a vitatott határozat (150)–(229) preambulumbekezdésében ismertetett sajátos behajtási eljárások lefolytatása után sem érné el egy IKKI hitelezője a követelésének kiegyenlítését, akkor is biztos lehetne abban, hogy e követelés nem szűnik meg. A közszolgáltatási feladat folyamatosságának biztosítása érdekében ugyanis a La Poste jogai és kötelezettségei mindig átszállnak valamely más, az államtól eltérő közjog szerinti jogi személyre, vagy annak hiányában az államra (az említett határozat (230)–(250) preambulumbekezdése).

17 E körülmények között a Bizottság megerősítette, hogy a La Poste javára nyújtott korlátlan állami kezességvállalás az állami forrásoknak az [EK 87. cikk] és [az EK 88. cikk] kezességvállalás formájában nyújtott állami támogatásra való alkalmazásáról szóló bizottsági közlemény (HL 2008. C 155., 10. o.) 2.1 pontja értelmében vett átruházásával járt (a vitatott határozat (254) preambulumbekezdése), és az államnak volt betudható (a határozat (255) preambulumbekezdése).

18 Másodszor a Bizottság megállapította, hogy egyfelől az e korlátlan kezességvállalásnak köszönhetően a La Poste által elért kedvezőbb hitelfeltételek szelektív előnynek minősültek (a vitatott határozat (256)–(300) preambulumbekezdése), figyelembe véve több elemzést és a hitelminősítő intézetek módszereit, melyekből kitűnik, hogy e kezességvállalás a La Poste javára nyújtott állami támogatás alapvető elemeként kedvező módon befolyásolja a La Poste pénzügyi minősítését, következésképpen pedig a La Poste által elérhető hitelfeltételeket (a vitatott határozat (258)–(293) preambulumbekezdése). Másfelől a Bizottság úgy találta, hogy a vizsgált intézkedés torzíthatja a versenyt és érintheti a tagállamok közötti kereskedelmet (ugyanezen határozat (301) preambulumbekezdése).

19 Ezt követően a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a vitatott kezességvállalás az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében állami támogatásnak minősült (a vitatott határozat (302) preambulumbekezdése), és még ha azt a francia hatóságok által javasolt értelemben módosítanák is, akkor sem felelne meg az ahhoz szükséges feltételek egyikének sem, hogy azt a közös piaccal összeegyeztethetőnek lehessen nyilvánítani (az említett határozat (303)–(315) preambulumbekezdése).

20 Következésképpen a Bizottság úgy határozott a vitatott határozat 1. cikkében, hogy „a Franciaország által a La Poste javára nyújtott korlátlan garancia [helyesen: kezességvállalás] a belső piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatást képez [, és] Franciaország ezt a támogatást legkésőbb 2010. március 31-ig megszünteti”.

A Törvényszék előtti eljárás és a vitatott határozat

21 A Francia Köztársaság a Törvényszék Hivatalához 2010. április 2-án benyújtott keresetlevelével keresetet indított a vitatott határozat megsemmisítése iránt, melynek alátámasztására három jogalapot hozott fel.

22 A Törvényszék, miután a megtámadott ítélet 35–48. pontjában elutasította az e kereset elfogadhatatlanságára alapított kifogást, mely szerint a vitatott határozat érdemben nem okoz sérelmet, az említett ítélet 53. pontjában megállapította, hogy a három hivatkozott jogalap lényegében az előny fennállásának megállapításához kapcsolódik. Így ezen ítélet 54–57. pontjában a Törvényszék elkésettsége miatt elfogadhatatlannak nyilvánította az állami források átruházásával kapcsolatos feltétel megsértésére alapított érvet, mivel úgy találta, hogy a válasz szakaszában felhozott új érvről van szó.

23 Ekképpen a megtámadott ítélet 61–103. pontjában a Törvényszék először is elutasította a második jogalapot, amely a Bizottság által azzal kapcsolatban elkövetett ténybeli és jogi hibákon alapult, hogy utóbbi úgy találta, hogy az IKKI-k javára a francia jog szerint a jogállásukból adódóan hallgatólagos és korlátlan állami kezességvállalás áll fent.

24 Ezt követően a megtámadott ítélet 104–117. pontjában a Törvényszék megvizsgálta az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett előny fogalmának megsértésére alapított harmadik jogalapot, mely két részre oszlik.

25 Ezen ítélet 105–112. pontjában a Törvényszék elutasította e jogalap első részét, mely a Bizottság által azzal kapcsolatban elkövetett hibán alapul, hogy utóbbi, szintén a hitelminősítő intézetek állásfoglalásaira hivatkozva megállapította, hogy az állami kezességvállalás fennállása előnyt keletkeztethetett a La Poste számára. Az említett ítélet 113–116. pontjában a Törvényszék elutasította

az említett jogalap arra alapított második részét, hogy a Bizottság tévesen állapította meg, hogy az állítólagos állami kezességvállalás előnyt keletkeztethetett a La Poste számára a pénzügyi minősítésére gyakorolt kedvező hatás folytán.

26 Végül a megtámadott ítélet 118–125. pontjában a Törvényszék mint megalapozatlant elutasította az azzal kapcsolatos első jogalapot, hogy a Bizottság bizonyítási teherrel és a bizonyítás állami támogatások terén vele szemben megkövetelt szintjével kapcsolatban állítólag tévesen alkalmazta a jogot, mind a francia állam által a La Poste javára nyújtott hallgatólagos kezességvállalás fennállásának bizonyítása, mind pedig az előny fennállásának vizsgálata keretében.

27 E tekintetben először is a megtámadott ítélet 120. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy „a Bizottság által bizonyítandó körülmények jellege nagymértékben a vizsgált állami intézkedés jellegének függvénye”, és a hallgatólagos állami kezességvállalás fennállásának bizonyítása „levezethető az egybehangzó, bizonyos mértékig hiteles és következetes, többek között a releváns nemzeti jogszabályi rendelkezések értelmezéséből adódó körülményekből, különösen pedig kikövetkeztethető a kedvezményezett vállalkozás jogállásából eredő joghatásokból”.

28 A Törvényszék ebből következően az ítélet 121. pontjában megállapította, hogy a Bizottság „pozitívan megvizsgálta a La Poste javát szolgáló [hallgatólagos és] korlátlan állami kezességvállalás fennállását”, figyelembe véve több olyan egybehangzó körülményt, amelyek megfelelő alapként szolgálnak annak bizonyításához, hogy a La Poste IKKI-jogállásánál fogva ilyen kezességvállalásban részesült.

29 Másodszor az említett ítélet 123. pontjában a Törvényszék úgy találta, hogy a Bizottság kellő adattal szolgált annak bizonyítása érdekében, hogy e kezességvállalás előnynek minősült, mivel a már odaítélt támogatások esetében a vitatott intézkedés tényleges hatásainak bizonyítását nem köteles lefolytatni. A Törvényszék kifejtette továbbá, hogy ezzel összefüggésben nem szükséges bármilyen megkülönböztetést tenni a létező támogatások és a jogellenes támogatások között.

30 Az említett elemzés alátámasztására a Törvényszék a megtámadott ítélet 124. pontjában kimondta, hogy „az állami kezességvállalás által biztosított előny tényleges hatását vélelmezni lehet”, valamint hogy „az állami kezességvállalás segítségével a kölcsönt felvevő alacsonyabb kamatot kaphat, illetve kevesebb biztosítékot kínálhat”.

31 E megfontolások összességére tekintettel a Törvényszék a keresetet teljes egészében elutasította.

A felek kérelmei

32 A Francia Köztársaság fellebbezésében azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– jogerősen bírálja el a jogvitát a vitatott határozat megsemmisítésével, vagy utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé.

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

33 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– a fellebbezést mint részben elfogadhatatlant és részben megalapozatlant utasítsa el;

– a Francia Köztársaságot kötelezze az eljárás költségeinek viselésére.

A fellebbezésről

34 Fellebbezésének alátámasztására a Francia Köztársaság négy jogalapra hivatkozik.

Az első jogalapról

A felek érvei

35 Első jogalapjával a Francia Köztársaság úgy érvel, hogy a Törvényszék megsértette az eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) pontját és 48. cikke 2. §-át, amikor a megtámadott ítélet 53–57. pontjában úgy ítélte meg, hogy a megsemmisítés iránti kereset alátámasztása érdekében felhozott valamennyi jogalap az előny fennállásának meghatározásához kapcsolódik, és hogy ebből következően az állami források átruházásával kapcsolatos feltétel figyelmen kívül hagyására alapított érvelés elfogadhatatlan, mivel az az eljárás során előterjesztett új jogalapnak minősül.

36 E tekintetben a fellebbező kiemeli, hogy amint a vitatott határozat „Korlátlan állami garancia [helyesen kezességvállalás] létezése: állami források jelenléte” című „4.1.1.” részéből, valamint e határozat (161), (166), (183) és (254) preambulumbekezdéséből világosan kitűnik, az állami kezességvállalás fennállásának kérdése elválaszthatatlan az állami források átruházásával kapcsolatos feltételtől. Következésképpen azzal, hogy a Törvényszékhez benyújtott keresetlevelében vitatta az IKKI-k javára nyújtott korlátlan kezességvállalás fennállását, a fellebbező szükségszerűen vitatta az állami források átruházásának fennállását is.

37 A Bizottság úgy válaszol, hogy a Törvényszék előtti tárgyalás jegyzőkönyvének és a megtámadott ítélet 57. pontjának együttes olvasatából kitűnik, hogy a megsemmisítés iránti kereset nem tartalmazott az „állami források” átruházásnak hiányára vonatkozó önálló jogalapot. Mindenesetre a Bizottság megjegyzi, hogy a Törvényszék kellően vizsgálta, hogy a szóban forgó kezességvállalás állami forrásokat vett igénybe vagy kötött le.

A Bíróság álláspontja

38 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy a Törvényszék eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) pontjával összhangban a keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid ismertetését. Az említett eljárási szabályzat 48. cikke 2. §-ának első bekezdése szerint az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel.

39 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a jogvita keresetlevélben megjelölt tárgyának és a jogalapok keresetlevélben szereplő rövid ismertetésének kellően egyértelműnek és pontosnak kell lennie ahhoz, hogy az alperes elő tudja készíteni védekezését, valamint az uniós bíróság gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét. Hasonlóképpen a keresetlevél jogalapjait egyértelműen kell megfogalmazni, nehogy az uniós bíróság a határozatában túlterjeszkedjen a kereseti kérelmen, vagy ne határozzon valamely kifogás tekintetében (lásd ebben az értelemben C-66/06. sz. Bizottság kontra Írország ügyben 2008. november 20-án hozott ítélet 30 és 31. pontját, a C-475/07. sz., Bizottság kontra Lengyelország ügyben 2009. február 12-én hozott ítélet 43. pontját, valamint a C-418/12. P. sz., TME kontra Bizottság ügyben 2013. május 7-én hozott végzés 33. pontját).

40 Márpedig a jelen esetben bár a keresetlevél nem tartalmazott olyan jogalapot, mely kifejezetten megkérdőjelezte volna az állami források átruházásával kapcsolatos feltételt, az e feltétel Bizottság által figyelmen kívül hagyására alapított érvelés alapjául szolgáló lényeges elemek, valamint ezen érvelés rövid ismertetése magából e keresetlevél megfogalmazásából koherens és érthető módon kitűnik.

41 A keresetlevél a La Poste javára nyújtott korlátlan állami kezességvállalás fennállásával kapcsolatban elkövetett hibákra alapított jogalapjában szereplő 110–123. és 181. pontjának olvasatából ugyanis világosan kitűnik, hogy a Francia Köztársaság már az eljárás e szakaszában vitatta az állami források átruházásának fennállását.

42 Így egyfelől a Francia Köztársaság a keresetlevél 119. és 123. pontjában megerősítette, hogy a 80-539. sz. törvény alkalmazása „nem jelenti azt, hogy az állam a saját forrásait kötné le” egy nem fizető közintézmény támogatására, mivel e törvény „semmilyen kötelezettséget nem keletkeztet az állam számára ezen intézmény adósságaiért való kezességvállalásra” vonatkozóan. Másfelől ugyanezen keresetlevél 181. pontjában – ellentétben azzal, amit a Bizottság állít – a Francia Köztársaság kifejezetten kifogásolta a vitatott határozat 254. pontját, azzal érvelve, hogy „egy követelés megszűnésének hiányára vonatkozó kezességvállalás nem jelenti e követelés megfizetésére vonatkozó kezességvállalást, és nem indítja el az állami források átruházását”.

43 Az említett keresetlevél felépítése a vitatott határozat szerkezetének közvetlen következménye, mely utóbbi pedig a vizsgált állami intézkedés sajátosságait tükrözte. Nem vitatott egyébként, hogy e határozat a „Korlátlan állami garancia [helyesen kezességvállalás] létezése: állami források jelenléte” című „4.1.1” részében, és számos preambulumbekezdésében, különösen a (161), (165), (174)–(179), (188) és (254) preambulumbekezdéseiben, érintette annak kérdését, hogy ténylegesen fennállt-e a hallgatólagos állami kezességvállalás a La Poste javára, annak vizsgálata révén, hogy a francia jogban létezik-e az állam arra irányuló közvetlen vagy közvetett kötelezettsége, hogy egy nem fizető IKKI veszteségeit saját forrásaiból fedezze.

44 Ennélfogva, ellentétben a Törvényszék által a megtámadott ítélet 53–56. pontjában megállapítottakkal, a keresetlevélben a megsemmisítés iránti kereset alátámasztására felhozott jogalapok nem csupán az előny fennállásának meghatározásához kapcsolódnak, és az állami források átruházására vonatkozó érvelés nem minősül a válasz szakaszában felhozott új jogalapnak.

45 Meg kell mindamellett jegyezni, hogy – amint a Bizottság is előadja írásbeli észrevételeiben – az új jogalapnak való téves minősítés nem vonja maga után a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését.

46 Meg kell ugyanis állapítani, hogy az említett keresetlevél második jogalapjára adott válasz keretében, többek között a megtámadott ítélet 85–87. és 92–98. pontjában, a Törvényszék mindenesetre teljes mértékben és maradéktalanul megvizsgálta a Francia Köztársaság által az állami források átruházásával kapcsolatos feltétel figyelmen kívül hagyásával kapcsolatban felhozott érv megalapozottságát.

47 E megfontolásokra tekintettel az első jogalapot hatástalannak kell nyilvánítani.

A második jogalap elsődlegesen felhozott érveiről

A felek érvei

48 A második jogalapban elsődlegesen felhozott érvekkel a Francia Köztársaság arra hivatkozik, hogy a Törvényszék megsértette a bizonyítási teherre és a bizonyítási szintre vonatkozó szabályokat, amikor megállapította, hogy a Bizottság a jogilag megkövetelt módon bizonyította az állami kezességvállalás fennállását.

49 Először is a Francia Köztársaság úgy véli, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 121. pontjában tévesen erősítette meg a Bizottság által a vitatott határozatban követett átfogó érvelést. Ez utóbbi intézmény ugyanis számos negatív vélelmet alkalmazott, és megfordította a bizonyítási terhet, amikor úgy találta, hogy a francia hatóságoknak kell bizonyítaniuk a La Poste javára fennálló kezességvállalás hiányát, azon az alapon, hogy ezen IKKI-re nem vonatkoztak a nehéz helyzetben lévő vállalkozások elleni fizetésképtelenségi és csődeljárások általános szabályai.

50 Másodszor a felperes úgy érvel, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 73. és 74. pontjában kimondta, hogy a Bizottság alkalmazhatott vélelmeket, és megfordíthatta a bizonyítási terhet a vitatott határozat (126) és (131) preambulumbekezdésében. E preambulumbekezdésekből kitűnik, hogy a Bizottság azelőtt vélelmezte, hogy a La Poste javára kezességvállalás állt fenn, hogy megvizsgálta volna, hogy ezen kezességvállalás érvénytelenné vált-e, vagy sem a költségvetési törvényekre vonatkozó, 2001. augusztus 1-jei alkotmányos törvény 2005. január 1-jei hatálybalépésével.

51 Harmadszor a Francia Köztársaság arra hivatkozik, hogy a megtámadott ítélet 119. pontjában a Törvényszék tévesen alkalmazta a bizonyítási teherre és a bizonyítási szintre vonatkozóan a C-520/07. P. sz., Bizottság kontra MTU Friedrichshafen ügyben 2009. szeptember 17-én hozott ítéletben (EBHT 2009., I-8555. o.) kialakított elveket. Ugyanis ezen elvek csak a Bizottság által a 659/1999. rendelet 13. cikke (1) bekezdése alapján elfogadott határozatokra vonatkoznak, amelyeket a rendelkezésre álló információk alapján hoznak, amennyiben egy tagállam nem tesz eleget az információnyújtási rendelkezésnek.

52 Negyedszer a felperes úgy véli, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 120. pontjában tévesen találta úgy, hogy a La Poste számára IKKI minőségében nyújtott állami kezességvállalás hallgatólagos jellege alacsonyabb szintű bizonyítási követelményeket eredményezhet, és nem teszi szükségessé az olyan objektív és egybehangzó elemeken alapuló pozitív bizonyítást, melyek lehetővé teszik annak egyértelmű igazolását, hogy az állam jogilag köteles lenne visszafizetni a nem fizető IKKI hitelezőinek járó összegeket.

53 A Bizottság a negatív vélelmek és feltételezések állítólagos alkalmazásával kapcsolatos állítások elfogadhatatlan mivoltára hivatkozik, mivel ezen állítások nem jelölnek meg egyetlen esetet sem, amelyben a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, hanem csupán az első fokon felhozott érvek megismétlését jelentik. Mindenesetre a Bizottság úgy érvel, hogy ezen állítások minden alapot nélkülöznek.

A Bíróság álláspontja

54 A második jogalap keretében elsődlegesen felhozott érvekkel a felperes azt kifogásolja, hogy a Törvényszék egyfelől úgy találta, hogy a Bizottság megfordíthatja a kezességvállalás létezésére vonatkozó bizonyítási terhet azzal az indokkal, hogy a La Poste nem tartozott a nehéz helyzetben lévő vállalkozások elleni fizetésképtelenségi és csődeljárások általános szabályainak hatálya alá, és másfelől figyelmen kívül hagyta az ilyen kezességvállalás létezésének bizonyításához szükséges bizonyítási szintre vonatkozó szabályokat.

55 Meg kell állapítani, hogy ezen állítások a megtámadott ítélet téves olvasatából erednek.

56 Először is meg kell jegyezni, hogy ezen ítélet 121. pontjában a Törvényszék kifejezetten elismerte, hogy a Bizottság „pozitívan megvizsgálta a La Poste javát szolgáló korlátlan állami kezességvállalás fennállását”, mivel figyelembe vett olyan egybehangzó, az említett ítélet ugyanezen pontja által részletesen kifejtett körülményeket, „amelyek megfelelő alapként szolgálnak annak bizonyításához, hogy a La Poste IKKI-jogállásánál fogva hallgatólagos és korlátlan állami kezességvállalásban részesült”, és amelyek között az érintett nemzeti jogrendszer teljes és kiterjedtebb elemzésének csupán kiindulási pontjaként szolgált azon tény, hogy a La Poste-ra nem vonatkoznak a csődeljárások és a fizetésképtelenségi eljárások.

57 Ennélfogva e pontból következik, hogy a Törvényszék főszabályként nem hagyta jóvá sem a negatív vélelmek alkalmazását, sem a bizonyítási teher Bizottság általi megfordítását.

58 Másodszor alaptalannak bizonyul a Törvényszék által a megtámadott ítélet 73. és 74. pontjában elkövetett azon hibákkal kapcsolatos érvelés is, amely szerint a Törvényszék megerősítette a Bizottság által a vitatott határozat (126) és (131) preambulumbekezdésében alkalmazott vélelmeken alapuló érvelést és a bizonyítási teher megfordítását.

59 E preambulumbekezdésekben ugyanis a Bizottság csupán a Francia Köztársaság által azzal kapcsolatban felhozott bizonyos érvek elutasítására szorítkozott, hogy a szóban forgó hallgatólagos kezességvállalás, amennyiben fennállt, érvénytelenné vált volna a költségvetési törvényre vonatkozó, 2001. augusztus 1-jei alkotmányos törvény hatálybalépésével. E kezességvállalás fennállásának előzetes feltételezése, ami a vitatott határozatban szerepel, csupán a fellebbező érvelésének Bizottság általi megismétlése. Következésképpen, amikor a megtámadott ítélet 73. és 74. pontjában megerősítette a Bizottság által az említett preambulumbekezdésekben kifejtett értékelések megalapozottságát, a Törvényszék nyilvánvalóan nem hagyta jóvá a La Poste javára nyújtott hallgatólagos és korlátlan állami kezességvállalás fennállásának bizonyítását illetően sem negatív vélelmek alkalmazását, sem a bizonyítási teher megfordítását.

60 Harmadszor el kell utasítani azon érvet is, mely szerint a megtámadott ítélet 119. pontjában a Törvényszék tévesen értelmezte a fent hivatkozott Bizottság kontra MTU Friedrichshafen ügyben hozott ítéletet, mivel ez utóbbi hiányos és nem teljes információk alapján hozott, állami támogatásokról szóló végleges bizottsági határozatot érintett, míg a jelen ügyben nem ilyenről van szó.

61 Egyfelől ugyanis a Törvényszék ezen ítéletet csupán a fellebbező ezen ítéletre alapított érvére válaszul említette, mely érv szerint a Bizottság mindig köteles egyértelmű bizonyítékkal alátámasztani a támogatás fennállását.

62 Másfelől, habár a jelen ügyben nem releváns ítélkezési gyakorlatra hivatkozott, a Törvényszék a megtámadott ítélet 119. pontjában helyesen állapította meg, hogy a Bizottság „csupán az ellenkező következtetés levonását lehetővé tévő információk hiányára alapított negatív vélelemre támaszkodva, és olyan más elemek hiányában, amelyek alapján pozitívan megállapítható lenne ilyen előny fennállása, nem feltételezheti, hogy valamely vállalkozás állami támogatásnak minősülő előnyből részesült”.

63 Ezen értékelés összhangban van a Bíróságnak az állami támogatások terén a bizonyításfelvételre vonatkozó elvekkel kapcsolatos ítélkezési gyakorlatával, mely szerint a Bizottság köteles a kifogásolt intézkedések vizsgálatára irányuló eljárást alaposan és pártatlanul lefolytatni abból a célból, hogy a végleges határozat meghozatala során a lehető legteljesebb körű és legmegbízhatóbb információk álljanak rendelkezésére (lásd ebben az értelemben a C-290/07. P. sz., Bizottság kontra Scott ügyben 2010. szeptember 2-án hozott ítélet [EBHT 2010., I-7763. o.] 90. pontját).

64 Végül negyedszer meg kell állapítani, hogy a Törvényszék nem hagyta figyelmen kívül az IKKI-hez hasonló közintézmények javára nyújtott hallgatólagos és korlátlan állami kezességvállalás fennállásának bizonyításához, illetve annak megállapításához szükséges bizonyítási szintre vonatkozó szabályokat sem, hogy a jelen ügyben teljesült az állami források jelenlétével kapcsolatos feltétel.

65 Amint ugyanis a főtanácsnok kiemelte indítványának 35. és 36. pontjában, az ilyen, semmilyen jogszabályból vagy szerződésből kifejezetten nem következő kezességvállalás fennállásának bizonyításához helyénvaló, hogy a Bizottság a komoly, pontos és egybehangzó valószínűsítő körülmények együttesének módszerét alkalmazza annak vizsgálatakor, hogy a belső jogban fennáll-e az állam arra irányuló tényleges kötelezettsége, hogy a nem fizető IKKI veszteségeit saját forrásaiból fedezze, és ekképpen fennáll-e az állandó ítélkezési gyakorlattal összhangban az állami költségvetésre háruló terhek kellőképpen konkrét gazdasági kockázata (lásd a C399/10. P. és C-401/10. P. sz., Bouygues és Bouygues Télécom kontra Bizottság és társai, és a Bizottság kontra Franciaország egyesített ügyekben 2013. március 19-én hozott ítélet 106. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

66 E tekintetben először is a megtámadott ítélet 120. pontjában a Törvényszék helyesen állapította meg egyrészt, hogy „a Bizottság által bizonyítandó körülmények jellege nagymértékben a vizsgált állami intézkedés jellegének függvénye”, és másrészt, hogy a hallgatólagos állami kezességvállalás fennállásának bizonyítása „levezethető az egybehangzó, bizonyos mértékig hiteles és következetes, többek között a releváns nemzeti jogszabályi rendelkezések értelmezéséből adódó körülményekből”.

67 E megfontolásokra tekintettel el kell utasítani a második jogalap keretében elsődlegesen felhozott valamennyi érvet.

A második jogalapban másodlagosan felhozott érvekről és a harmadik jogalapról

A felek érvei

68 A második jogalap keretében másodlagosan felhozott érvekkel, valamint a harmadik jogalapjával a Francia Köztársaság arra hivatkozik, hogy a Törvényszék elferdítette a Bizottság által előterjesztett, a megtámadott ítélet 121. pontjában említett bizonyítékokat, különösen a francia jogon alapulókat, amikor úgy találta, hogy ez utóbbiak alátámasztják a La Poste javára nyújtott korlátlan állami kezességvállalás fennállását.

69 A harmadik jogalap négy részből áll.

70 E jogalap első részében a fellebbező úgy érvel, hogy a megtámadott ítélet 69–77. pontjában a Törvényszék elferdítette a Conseil constitutionnel (Alkotmánytanács; 2001–448 DC határozat, 2001. július 25.), és a Conseil d’État (Államtanács; 1938. április 1-jei ítélet, Société de l’Hôtel d’Albe, *Recueil des décisions du Conseil d’État,* 341. o., és 2005. szeptember 8-i, 371558. sz. vélemény) ítélkezési gyakorlatát, valamint a Conseil d’État 1995. évi feljegyzését, és a gazdasági, pénzügyi és ipari miniszter 2003. július 22-i feljegyzését, amikor úgy találta, hogy a Bizottság helyesen jutott azon következtetésre, hogy a francia jog nem zárja ki annak lehetőségét, hogy az állam hallgatólagos kezességvállalást nyújtson az IKKI-knek.

71 A Francia Köztársaság az említett jogalap második részében úgy érvel, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 84–87. pontjában elferdítette a francia jogot, amikor jóváhagyta a 80–539. sz. törvény alkalmazásából eredő következményekre vonatkozó bizottsági megállapításokat.

72 Ugyanezen jogalap harmadik része azon alapul, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 92–99. pontjában elferdítette a francia jogot, amikor kimondta, hogy a Bizottság jogosan azonosíthatta az állami felelősségvállalás feltételeit a kezességvállalási mechanizmussal a Conseil d’État 2005. november 18-i Société fermière de Campoloro és társai ügyben hozott ítélete (*Recueil des décisions du Conseil d’État,* 515. o.), és a Conseil d’État 1995. évi feljegyzése, valamint az Emberi Jogok Európai Bírósága, 2006. szeptember 26-i Société de gestion du port de Campoloro és Société fermière de Campoloro kontra Franciaország ítélete (57516/00. sz. kereset, a továbbiakban: Campoloro-ítélet) alapján.

73 Ezenkívül az ezen ítéletben kidolgozott elvek jelen esetre történő alkalmazhatóságát illetően a Törvényszék szintén megsértette indokolási kötelezettségét, különösen a megtámadott ítélet 99. pontjában.

74 A harmadik jogalap negyedik részében végül a Francia Köztársaság azt kifogásolja, hogy a Törvényszék az említett ítélet 102. pontjában úgy találta, hogy a közszolgáltatási tevékenységhez kapcsolódó jogok és kötelezettségek átszállása főszabály szerint magában foglalja az e tevékenységet ellátni köteles intézmény jogainak és kötelezettségeinek ezzel együtt járó átszállását.

75 Másodlagosan a fellebbező a tényállás téves jogi minősítésére hivatkozik, amennyiben a Törvényszék úgy találta, hogy a francia jog hallgatólagos és korlátlan kezességvállalást biztosított a La Poste-nak.

76 A Bizottság úgy véli, hogy a második jogalap második részében és a harmadik jogalapban hivatkozott érvek elfogadhatatlanok, mivel nem azonosítják a bizonyítékok elferdítésének, illetve a tényállás téves jogi minősítésének egyetlen esetét sem, hiszen a francia kormány csupán a francia jog Törvényszék általi értékelésének megkérdőjelezésére szorítkozik.

A Bíróság álláspontja

77 A második jogalap keretében másodlagosan hivatkozott érvek, valamint a harmadik jogalap – lényegében azoknak megfelelő – érvei egyrészt a francia jog Törvényszék általi elferdítésén vagy téves jogi minősítésén alapulnak, másrészt pedig a Campoloro-ítélet Törvényszék általi értelmezésével kapcsolatos indokolási kötelezettség megsértésén.

78 Először is a francia jog elemzésével kapcsolatban elkövetett hibákra vonatkozó érveket illetően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, amint a Törvényszék megállapította vagy értékelte a tényállást, kizárólag a Bíróság rendelkezik hatáskörrel az EUMSZ 256. cikk értelmében a tények jogi minősítésének és az abból a Törvényszék által levont jogkövetkezményeknek a felülvizsgálatára. A tények értékelése tehát, kivéve ha a Törvényszék az elé terjesztetteket elferdítette, nem jogkérdés, amelyet mint ilyet a Bíróság a fellebbezési eljárás során vizsgálata alá vonhatna (lásd különösen a C-551/03. P. sz., General Motors kontra Bizottság ügyben 2006. április 6-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-3173. o.] 51. és 52. pontját, valamint a C-352/09. P. sz., ThyssenKrupp Nirosta kontra Bizottság ügyben 2011. március 29-én hozott ítélet [EBHT 2011., I-2359. o.] 179. és 180. pontját).

79 Így a Törvényszék által a nemzeti jog tekintetében tett megállapítások fellebbezés keretében történő vizsgálata során a Bíróság hatásköre csak annak vizsgálatára terjed ki, hogy e jogot a Törvényszék elferdítette-e (a C-82/01. P. sz., Aéroports de Paris kontra Bizottság ügyben 2002. október 24-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-9297. o.] 63. pontja és a C-320/09. P. sz., A2A kontra Bizottság ügyben 2011. december 21-én hozott ítélet 125. pontja).

80 E tekintetben mindamellett meg kell állapítani, hogy az elferdítésnek nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése (a C-487/06. P. sz., British Aggregates kontra Bizottság ügyben 2008. december 22-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-10515. o.] 98. pontja és a C-260/09. P. sz., Activision Blizzard Germany kontra Bizottság ügyben 2011. február 10-én hozott ítélet [EBHT 2011., I-419. o.] 105. pontja).

81 Márpedig a jelen esetben a Francia Köztársaság nem hivatkozott ilyen elferdítésre, mivel nem bizonyította, hogy a Törvényszék olyan megállapításokat tett volna, melyek nyilvánvalóan ellentétesek a francia jog szóban forgó rendelkezéseinek tartalmával, vagy olyan jelentést tulajdonított volna e rendelkezések valamelyikének, mellyel az utóbbi nyilvánvalóan nem rendelkezik az iratokban szereplő többi bizonyítékra tekintettel.

82 Épp ellenkezőleg, a jelen ítélet 68–74. pontjában ismertetett érvekkel a Francia Köztársaság valójában csupán arra szorítkozott, hogy kifogásolja az olyan bizonyítékok Törvényszék általi értékelését, mint a francia jog szóban forgó rendelkezései, vagy az azokkal kapcsolatos nemzeti ítélkezési gyakorlat, amelyet a Törvényszék a megtámadott ítélet 62–99. pontjában már részletesen elemzett, és az említett ítélet 121. pontjában ismét felidézett.

83 Hasonlóképpen a tények jogi minősítésével kapcsolatban elkövetett – a harmadik jogalap keretében másodlagosan hivatkozott – hibát illetően elegendő megállapítani, hogy a Francia Köztársaság ténylegesen nem vitatta a francia jog szóban forgó rendelkezései jogi természetének téves minősítéséből levont következtetéseket, hanem csupán e rendelkezések Törvényszék általi értékelésének megkérdőjelezésére szorítkozott.

84 E feltételek mellett a második jogalap keretében másodlagosan hivatkozott, illetve a harmadik jogalap keretében felhozott valamennyi érvet mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

85 Másodsorban azon érvet illetően, mely szerint a La Poste javára nyújtott állami kezességvállalás fennállásának alátámasztása végett a megtámadott ítélet 99. pontjában hiányos a Campoloro-ítélet hatályával kapcsolatos állításra vonatkozó indokolás, emlékeztetni kell arra, hogy a fellebbezés keretében a Bíróság felülvizsgálatának célja többek között annak vizsgálata, hogy a Törvényszék a jogilag megkövetelt módon adott-e választ a fellebbező által felhozott érvek összességére (a C-202/07. P. sz., France Télécom kontra Bizottság ügyben 2009. április 2-án hozott ítélet [EBHT 2009., I-2369. o.] 41. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

86 Ugyanakkor az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Törvényszéknek az Európai Unió Bírósága alapokmányának 36. cikkében és 53. cikke első bekezdésében előírt, az ítéletek indokolására vonatkozó kötelezettsége nem kötelezi a őt arra, hogy olyan magyarázatot adjon, amely egyenként és kimerítően követi a felek által előadott összes érvet. Az indokolás így lehet bennefoglalt is, feltéve hogy lehetővé teszi az érdekeltek számára, hogy megismerjék azon indokokat, amelyeken a megtámadott ítélet alapul, illetve a Bíróság számára, hogy elegendő információval rendelkezzen ahhoz, hogy a fellebbezés keretein belül gyakorolni tudja felülvizsgálati jogkörét (a fent hivatkozott A2A kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 97. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

87 A jelen esetben meg kell jegyezni, hogy a megtámadott ítélet 99. pontjában a Törvényszék csupán az áttekinthetőség érdekében emlékeztetett a fellebbezőnek a Campoloro-ítélet bizonyító erejével kapcsolatban tett állítására, melyre pedig már világos, kifejezett és kimerítő választ adott az említett ítélet 93., 94. és 97. pontjában, a vitatott határozat azon részei elemzésének keretében, amelyek az IKKI-k nemfizetése esetén az állami felelősség érvényesítésének lehetőségeit a tartozásokra vonatkozó automatikus és korlátlan állami kezességvállalási mechanizmussal azonosították.

88 Ebből következően, mivel az ezen állítással kapcsolatos indokolás lehetővé tette a Francia Köztársaság számára, hogy megismerje azon okokat, melyek alapján a Törvényszék elutasította keresetét, és lehetővé tette a Bíróság számára, hogy elegendő információval rendelkezzen ahhoz, hogy gyakorolni tudja felülvizsgálati jogkörét, el kell utasítani mint megalapozatlant azon érvet, mely szerint a Törvényszék megsértette az indokolási kötelezettségét.

89 Következésképpen a második jogalap keretében másodlagosan hivatkozott, illetve a harmadik jogalap keretében felhozott érveket részben mint elfogadhatatlanokat, részben mint megalapozatlanokat mind el kell utasítani.

A negyedik jogalapról

A felek érvei

90 Negyedik jogalapjában a Francia Köztársaság elsődlegesen arra hivatkozik, hogy a Törvényszék, amikor a megtámadott ítélet 106. és 108. pontjában, valamint 123. és 124. pontjában lényegében úgy találta, hogy a Bizottság a jogilag megkövetelt módon bizonyította a La Poste-nak nyújtott állami kezességvállalásból eredő előny fennállását, megsértette az e téren a bizonyítási teherre és a bizonyítási

szintre vonatkozó szabályokat, és így tévesen alkalmazta a jogot. Ellentétben ugyanis azzal, ami az említett pontokból következik, a Bizottságnak a létező támogatás tényleges – és nem lehetséges – hatásait kell bizonyítania, és semmi esetre sem vélelmezhet semmilyen hatást.

91 Másodlagosan a Francia Köztársaság úgy érvel, hogy a Törvényszék elferdítette az elé terjesztett bizonyítékokat, egyrészt amikor a megtámadott ítélet 110. pontjában úgy ítélte meg, hogy a Bizottság az előny fennállásának megerősítése, és nem annak bizonyítása érdekében hivatkozhat a hitelminősítő intézetek módszereire. Másrészt ugyanez érvényes az említett ítélet 111., 116. és 123. pontjára, ahol a Törvényszék megállapította, hogy a Bizottság kellő adattal szolgált annak bizonyítása érdekében, hogy a La Poste-nak nyújtott kezességvállalás előnynek minősült, elutasítva egyébiránt a francia kormány érveit, melyek szerint a hitelminősítő intézetek nem „érzékenyek” a La Poste jogállására.

92 A Bizottság úgy véli, hogy e jogalap nem megalapozott, mivel a Törvényszéknek a Bizottság által a létező támogatások esetében bizonyítandó hatások jellegével kapcsolatos elemzését vitatja, és elfogadhatatlan a bizonyítékok elferdítésére vonatkozó részében, mivel azok egyszerűen a bizonyítékok újbóli értékelésére irányuló kérelmet jelentenek valójában.

A Bíróság álláspontja

93 Negyedik jogalapjában a Francia Köztársaság azt kifogásolja elsődlegesen, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor kimondta, hogy a Bizottság a jogilag megkövetelt módon bizonyította a La Poste-nak nyújtott állítólagos állami kezességvállalásból eredő előny fennállását, és másodlagosan, hogy a Törvényszék elferdített bizonyítékokat.

94 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a támogatás fogalma nem csak a pozitív juttatásokat foglalja magába, hanem az olyan juttatásokat is, amelyek különböző formában enyhítik a vállalkozás költségvetésének általános terheit, és amelyek ezáltal, anélkül hogy a szó szoros értelmében támogatások lennének, azokkal azonos természetűek és hatásúak (a fent hivatkozott Bouygues és Bouygues Télécom kontra Bizottság és társai, és Bizottság kontra Franciaország és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 101. pontja, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Formájától függetlenül ekképpen támogatásnak minősül minden olyan állami beavatkozás is, amely közvetlenül vagy közvetve alkalmas vállalkozások előnyben részesítésére, illetve amely olyan gazdasági előnynek tekinthető, amelyben a kedvezményezett vállalkozás rendes piaci feltételek között nem részesülhetett volna (a C-280/00. sz., Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ügyben 2003. július 24-én hozott ítéletének [EBHT 2003., I-7747. o.] 84. pontja, valamint a C-279/08. P. sz., Bizottság kontra Hollandia ügyben 2011. szeptember 8-án hozott ítélet [EBHT 2011., I-7671. o.] 87. pontja).

95 Márpedig mivel az állami beavatkozások különböző formákat öltenek, és hatásaik alapján kell őket vizsgálni, nem kizárt, hogy egy állami kezességvállalás maga is olyan előnyöket nyújt, amelyek további teherrel járnak az állam számára (lásd a C-200/97. sz. Ecotrade-ügyben 1998. december 1-jén hozott ítélet [EBHT 1998., I-7907. o.] 43. pontját, valamint a fent hivatkozott Bouygues és Bouygues Télécom kontra Bizottság és társai, és Bizottság kontra Franciaország és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 107. pontját).

96 Ugyanis – amint azt már a Bíróság kimondta –, az olyan kölcsön felvevője, amelyre a tagállam közhatalmi szervei biztosítékot adnak, rendes körülmények között előnyhöz jut, mivel az általa viselt finanszírozási költség alacsonyabb annál, mint amelyet akkor viselt volna, ha ugyanehhez a finanszírozáshoz és ugyanehhez a biztosítékhoz piaci áron kellett volna hozzájutnia (lásd a C-275/10. sz. Residex Capital IV ügyben 2011. december 8-án hozott ítélet [EBHT 2011., I-13043. o.] 39. pontját).

97 Ezen összefüggésben, végül az [EK] 87. cikk és [az EK] 88. cikk kezességvállalás formájában nyújtott állami támogatásra való alkalmazásáról szóló bizottsági közlemény az 1.2, 2.1 és 2.2 pontjában kifejezetten megállapítja, hogy az olyan vállalkozás javára nyújtott korlátlan állami kezességvállalás, amelynek jogi formája kizárja a csőd vagy egyéb fizetésképtelenségi eljárás lehetőségét, azonnali előnyt keletkeztet e vállalkozás számára, és állami támogatásnak minősül, amennyiben anélkül nyújtják, hogy a kedvezményezettje megfizetné az állam által viselt kockázatnak megfelelő díjat, és lehetővé teszi, hogy „a pénzpiacokon az általában elérhető pénzügyi feltételeknél kedvezőbb feltételek mellett jusson hitelhez”.

98 Ennélfogva, amint azt a főtanácsnok kiemelte indítványának 58. pontjában, e megfontolásokból kitűnik, hogy fennáll azon egyszerű vélelem, mely szerint az olyan vállalkozás javára nyújtott hallgatólagos és korlátlan állami kezességvállalás következtében, amely nem tartozik a fizetésképtelenségi és csődeljárások általános szabályainak hatálya alá, javul e vállalkozás pénzügyi helyzete azon terhek könnyítése révén, amelyek rendes körülmények között a költségvetésére hárulnak.

99 Következésképpen a létező támogatási programokra vonatkozó eljárás keretében az ilyen kezességvállalás által a kedvezményezett vállalkozásnak nyújtott előny bizonyítása érdekében elegendő, ha a Bizottság megállapítja magának e kezességvállalásnak a fennállását, anélkül hogy bizonyítania kellene az általa a nyújtásától kezdődően kiváltott tényleges hatásokat.

100 Ezen elvekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Francia Köztársaság által a negyedik jogalap keretében felhozott valamennyi érv megalapozatlan.

101 Először is el kell utasítani az elsődlegesen hivatkozott, a hallgatólagos és korlátlan állami kezességvállalásból származó előny fennállásával kapcsolatos bizonyítási teherre és bizonyítási szintre vonatkozó szabályok megsértésére alapított érveket.

102 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a Törvényszék úgy találta, hogy a Bizottság nem tévedett, amikor megállapította ezen előny fennállását, amennyiben a megtámadott ítélet 106. és 108. pontjában helytállóan kimondta, hogy az ilyen kezességvállalás „általában véve alkalmas arra, hogy előnyt biztosítson”, mivel ellenszolgáltatás nélkül nyújtják, és mivel lehetővé teszi a kedvezményezettje számára, hogy kedvezőbb hitelfeltételekben részesüljön azokhoz képest, amelyeket akkor ért volna el, ha kizárólag az érdemei alapján ítélik meg, csökkentve ekképpen a költségvetésére háruló terheket.

103 E megállapítások fényében igaz, amint azt a fellebbező előadja, hogy a Törvényszék ellentmondásos és elégtelen indokolást adott, amikor egyfelől a Bíróság nem releváns ítélkezési gyakorlata alapján a megtámadott ítélet 123. pontjában úgy találta, hogy a létező támogatás tényleges hatásait nem kell bizonyítani, míg másfelől az említett ítélet 124. pontjában megerősítette, hogy „az állami kezességvállalás által biztosított előny tényleges hatását vélelmezni lehet”.

104 Mindazonáltal – mint azt a főtanácsnok az indítványának 69. pontjában megjegyezte – az ilyen hiba nem vonja maga után a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését. A Törvényszék ugyanis az említett 123. és 124. pontban helyesen állapította meg, hogy a Bizottság tiszteletben tartotta az annak megállapításával kapcsolatban őt terhelő bizonyítási terhet, valamint tőle megkövetelt bizonyítási szintet, hogy a hallgatólagos és korlátlan állami kezességvállalás előnynek minősül-e, kifejtve, hogy az ilyen kezességvállalás lehetőséget biztosít a kölcsönt felvevőnek arra, hogy „alacsonyabb kamatot kap[jon], illetve kevesebb biztosítékot kínál[jon]”:

105 Másodsorban el kell utasítani a bizonyítékok elferdítésére alapított, másodlagosan hivatkozott érveket, melyek a jelen ítélet 91. pontjában kerültek ismertetésre.

106 E tekintetben meg kell először is állapítani, hogy mivel a Francia Köztársaság valójában nem hivatkozott a bizonyítékok bármiféle elferdítésére, ezen érvek csak annyiban fogadhatók el, amennyiben azokra a Törvényszék által – a hitelminősítő intézetek módszereit pusztán megerősítő bizottsági elemzés jóváhagyásával – állítólagosan elkövetett téves jogalkalmazás alátámasztására hivatkoznak.

107 Mindazonáltal meg kell jegyezni, amint azt a főtanácsnok kiemelte indítványának 62. pontjában, hogy tekintettel a jelen ítélet 98. és 99. pontjából következő megállapításra, amely szerint a hallgatólagos és korlátlan állami kezességvállalás által a kedvezményezettjének biztosított előny vélelmezhető, helyénvaló, hogy a Bizottság a hitelminősítő intézetek által szolgáltatott adatokra csupán ezen előny fennállásának megerősítése érdekében hivatkozzon.

108 E körülmények mellett a Törvényszék a megtámadott ítélet 110. pontjában helyesen ismerte el a vitatott határozatban az ezen intézetek hitelminősítési módszereire történt hivatkozás jelentőségét.

109 Következésképpen el kell utasítani a negyedik jogalap keretében felhozott valamennyi érvet.

110 A fenti megfontolások összességéből következik, hogy a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

111 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése szerint, amelyet az említett 184. cikk (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Francia Köztársaság pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság a Francia Köztársaságot kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások